

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- Ruhsatî ■ Hacı Musa Tuncer ■ Tacettin Şimşek ■ Memik Kömekçi
■ Nurgül Kaynar Yüce ■ Mehmet Pektaş ■ Kadir Köse ■ Yemliha Gürlek
■ M. Nihat Malkoç ■ Halit Yıldırım ■ Yasin Şen ■ Yakup Gümüş
■ Mehmet Özcan ■ Mehmet Şahin K. ■ Salman Kapanoğlu ■ Talip Kazgı
■ Mustaf İmir ■ Kadir Karaman ■ Ahmet Süreyya Durna ■ Feymanî

70. Sayı Aralık 2023

Mehmet Pektaş

Sahibinden Komik/üç

-Yalandan Kim Ölmüş?-

“Cengiiz! Cengiiizz! Cengiz diyorum Cengiz! Uyansana hayvan!”

Bu sesle ve kendini dürtükleyen bir kadın parmağının yardımıyla gözlerini araladı Cengiz. Üzerinden sıyrılan örtüyü çekiştirerek akşamdan kalma hırıltılı sesle:

“N’oluyor yahu!” dedi.

Kadın dağınık saçlarının arasından kafasını kaşıyarak öfkeyle konuştu:

“Kapat şu telefonu, yoksa camdan aşağı atacağım!”

Cengiz, telefonun deli gibi çalıp durduğunu yeni fark etmişti. Gözleri yarı açık yarı kapalı, eliyle yastığın altını yoklayarak telefonu buldu.

Aynı hırıltılı sesle:

“Kim arıyor bu saatte yav!” diyerek ekrana baktı. Bu sırada telefonun ekranındaki saat 12:10’u gösteriyordu. Arayan Cengiz’in has elemanı her türlü dalaverede başdanışmanı Mert’ti.

Cengiz:

“Ne var lan sabah sabah!” diye çıkıştı elemanı-na. Başka birisi olsa telefonu kapattığı gibi uykuya devam ederdi ama Mert’in bu saatlerde patronunu aradığı pek vaki değildi. Önemli bir şey olmasa da aramazdı. Telefonun öbür ucundan acı acı bağırırdı:

“Yetiş abi yetiş!”

Cengiz afallamıştı. Doğrulup yatağın içinde oturdu.

“Ne var oğlum! Ne bağırıp duruyorsun?” dedi.

Mert telaşla:

“Abi Niyazi diye biri geldi. İş hanını birbirine kattı. Acil gelmen lazım.” dedi.

Cengiz, Niyazi adını duyar duymaz yerinden sıçradı. Yatağın ayakucundaki elbiselerini giymeye başladı.

Yataktaki kadın, olan bitene anlam verememişti.

“Ne oldu Cengiz nereye?” diye sordu.

Cengiz bir taraftan pantolonunu giyerken bir taraftan kadına cevap yetiştiriyordu.

“Benim acil gitmem lazım hayatım. Sonra görüşürüz.”

Kadın üstündeki yorganı attığı gibi koşup kapıya dikildi:

“Ulan ne demek sonra görüşürüz? Paramı ver ondan sonra hangi cehenneme gideceksen git!”

Cengiz, gömleğinin düğmelerini iliklerken ka-

dının yanağına bir öpücük kondurdu. Sesinin en yumuşak tonuyla konuştu:

“Yaz deftere hayatım, bir dahaki sefere fazlasıyla öderim.”

Kadın Cengiz’in yakasına yapışmıştı:

“Her seferinde yaz deftere yaz deftere! Bakkal dükkânı mıyım lan ben, şerefsiz?”

Cengiz:

“Hayatım, kaçmıyoruz ya? Ödeşiriz.” diye karşılık verdi.

Kadın:

“Ulan kaçmıyorsun da ne zaman nerede olduğun belli değil ki... Nerede bulacağım ben seni? Her seferinde başka eve çağırıyorsun zaten. Kimin oğlum bu evler?”

Cengiz yakasını kadının elinden kurtardı:

“Benim sayılır şekerim. Ben bir dahaki sefere sana yine başka bir evden konum atarım. Sen de fazla oyalanma çıkarken kapıyı çekiver.”

Cengiz, kadının bir şey demesine fırsat vermeden onu kollarından tutup usulca kenara kaydırıldı.

Kadının yanağına bir öpücük daha kondurdu:

“Sen tüm hesabı çıkar. Gelecek sefere fazlasıyla ödeyeceğim, söz.” dedi.

Kadının tepesi iyice atmıştı:

“Fatura da keseyim mi, vergiden düşersin?” diye tersledi Cengiz’i.

Cengiz:

“Muhasebeciye bir sorayım.” deyince kadın gülmekle gülmemek arasında kaldı.

Kadının yüz ifadesinin değiştiğini fark eden Cengiz fırsat bu fırsat diye düşündü:

“Acil bir toplantı çıktı hayatım; belediye başkanını, vekiller falan da gelecek ayıp olmasın şimdi.” diyerek kapının koluna uzandı.

Kadın, Cengiz’den para çıkmayacağını anlamıştı. Cengiz’i bacak arasından yakalayıp sıktı:

“Sen ne sıfatla katılacaksın toplantıya Çakal Cengiz? Üç Kâğıtçılar Odası Onursal Başkanı olarak mı?”

Kadın sıktıkça, iki büklüm olan Cengiz kıvrım kıvrım kıvranıyordu. Güçlkle cevap verdi:

“Yok hayatım ne münasebet! Ben saygın bir iş adamıyım.”

Kadın:

“Tüküreyim senin saygınlığına! Ulan gelecek sefere önce hesabı kapatmazsan koparım ona

göre... Hasstır şuradan!” diyerek Cengiz’i salıverdi.

Cengiz çoktan topukları yağlayıp kapıya varmıştı bile. Kadın arkasından söylenmeye devam ediyordu:

“Ulan şerefsiz bu işin de veresiyesi mi olur? Her seferinde bir dahakine bir dahakine diye diye bizim mesleğin de içine ettin deyyus!”

Cengiz evden çıktığı gibi soluğu iş hanında aldı. Ortalık darmadumandı. Hacı Niyazi, bastonu çekmiş, önüne gelene yapıştırıyordu. Esnaflar ellerine aldıkları taburelerle kendilerini ve dükkânlarının vitrinlerini korumaya çalışıyorlardı. Cengiz, iş hanının merdivenlerinden çıkarken Niyazi, kovalayıp durduğu Mert’i bir köşede kıstırmıştı. Bastonu Mert’in arkasına arkasına yapıştırdıkça Mert, ciyak ciyak bağıriyordu. Cengiz, merdivenlerin başında Çaycı Suat’la burun buruna geldi. Çaycı Suat, Cengiz’e çıkışacak oldu:

“Nerdesin oğlum? Adam ortalığı birbine kattı. Kırılmadık bardak kalmadı.”

Cengiz, Suat’ın elindeki askılı çay tepsisini kapıp onu kenara ittirdi. Çay tepsisini kendine siper ederek Niyazi’ye yaklaştı, uygun anı kollayıp Niyazi’nin önüne atladı:

“Hacı Amcacığım!”

Hacı Niyazi, Cengiz’i bir anda karşısında görünce ne yapacağına bilemedi. Fırsattan istifade Mert kendini kurtardı:

Niyazi:

“Ulan sen ha...” deyip bastonu havaya kaldırmıştı ki Cengiz, Niyazi’nin boynuna atladı, adamı şapır şupur öpmeye başladı:

“Nerelerdesin sen amcam? Sana bir şey oldu diye çok korktum. İnsan hiç mi arayıp sormaz? Çok şükür Allah’a, çok şükür!” deyip üste çıkıverdi. Hacı’yı var gücüyle sıkıyor bir taraftan da milleti kaş göz işaretiyle dağıtıyordu.

Hacı Niyazi, dakikalar sonra Cengiz’in elinden kurtuldu:

“Ulan asıl sen neredesin?” dedi.

Cengiz sürekli yanında taşıdığı bin bir çeşit maskeden duruma uygun olanını çoktan takmıştı bile. En masum yüz ifadesiyle:

“Umredeydin amcam.” dedi. Hacı, yıllar sonra bu anı hatırlayınca cami arkadaşlarına “Allah sizi inandırсын o an çocuğun yüzünden nur damlıyordu.” diyecekti. Cengiz bu, yüzünden ister nur damlatır, ister şer akıtır. Yeter ki ortamını bulsun.

Hacı Niyazi, bu söz üzerine uyuşturucu iğne yemiş gibi gevşeyiverdi. Öfkesinin yerini derin bir sükûnet aldı. Daire maire aklındaki her şey uçup gitti. Sanki biraz önce ortalığı birbirine katan o de-

ğildi. Hatta biraz önceki olaylar hiç yaşanmamıştı. İş hanı her zamanki huzurlu ve sessiz hâline bürünmüverdi.

Cengiz, Hacı Niyazi’nin koluna girdi:

“Hacı Annem’le size çok dua ettim amcacığım.” dedi. Hacı Anne, Niyazi’nin karısı Şadiye oluyordu bu arada. Cengiz, Niyazi’ye amca dese de Şadiye’ye çoktan anne demeye başlamıştı. Yani bir çeşit, kaleyi içerden fethetme taktiği...

Hacı Niyazi’nin dili ofise varıncaya kadar çözülmüdü. Ofise vardıklarında Cengiz, arkasını ovuşturup duran Mert’e döndü:

“Mübarek, çaycı Suat’a söyle bize çay getirsin. Tüm iş hanına da benden çay dağıtsın, çok şükür Hacı Amca’mıla sağ salım kavuşmak nasip oldu.” dedi.

Mert seke seke çay ocağına vardı. Suat, tüm iş hanına çay söyleme işini duyunca bastı küfrü:

“Ulan Cengiz, kendi içtiği çayın parasını ödemiyor ki millete içirdiğini ödesin!” diye çıkıştı Mert’e.

Şeytanın arka bacağı, Cengiz’in başyaveri Mert, patronunun yerine yemin billah etti, birazdan tüm borcu kapatacağını söyledi. Suat, Mert’in eline iki bardak tutuşturdu:

“Cengiz’in ağzıyla iş hanına falan çay dağıtamam ben. Götür şunları zıkkımlansın. Bizim kira sözleşmesi doluyor. Tahliye mahliye muhabbeti dönüyor. Mülk sahibi ile aramızı bulsun yeter, ondan para falan çıkmaz zaten.” dedi.

Mert, patronun yerine atladı:

“Sen merak etme Suat abi. Seni buradan kimse çıkaramaz. Hallederiz. Birazdan geleyim çözeriz senin işi.” dedi.

Çay ocağından çıktıktan sonra Hacı’ya vereceği bardağın içine tükürmeyi de ihmal etmedi. Ofise geldiğinde sohbet koyulaşmıştı. Cengiz, umre maceralarını anlatıyor, telefonunu kaybettiğinden o yüzden kimseye ulaşamadığından bahsediyor, Niyazi ağzı açık dinliyordu.

Niyazi. Mert’in elinden çayı alırken:

“Evladım kusura bakma, sana da haksız yere vurdum.” dedi.

Mert zorla gülümseyip:

“Canın sağ olsun.” dese de içinden başka şeyler geçiriyordu.

Cengiz:

“Hurma ile zezem getirsene kardeş, Hacı Amca’ma.” dedi.

Mert arkadaki küçük mutfakta bir bardağa çeşmeden su doldururken Cengiz’in sesini duyuyordu:

“İşte böyle amca, Allah kabul etsin, vaktimizi böyle değerlendirmeye çalışıyoruz. Az bir şey elime geçti mi ya umreye giderim, ya da burada okuttuğumuz talebeler var onlara harcarım.” dedi.

Hacı:

“İyi hoş oğlum ama dükkânı da boş bırakma. Rızık sabah vakti dağıtılır. Namazını kıl, gel dükkânını aç. Bu saate kadar dükkân açılmaz mı hiç?” dedi.

Cengiz:

“Hacı Amca, bir arkadaş grubumuz var, yıllardır perşembe akşamları sabahlarız. Namazdı, zikirdi...”

Bu sırada Mert, çeşmeden doldurduğu bardağı Niyazi’ye uzattı. Niyazi, kible ne tarafta deyince hem Cengiz hem de ona yaranma derdinde olan Mert aynı anda farklı yönü göstererek:

“Bu taraf.” dediler.

Cengiz, Mert’e ters bir bakış attı, hiç bozuntuya vermeden:

“Buna bir türlü sağı solu öğretemedim amca. Namazı mescitte kıldığından kibleyi mescide göre gösteriyor. Kaç defa dedim, mescitle bizim ofis aynı yöne bakmıyor diye. Sen şu tarafa dön.” deyip Hacı Niyazi’yi kendi gösterdiği tarafa doğru döndürdü. Hacı Niyazi, bardağı bitirip “Şükür” demişti ki ezan okunmaya başladı. Bardağı aceleyle masaya bıraktı.

“Aman lafa daldık, ezan okunuyor. Yürüyün camiye.” dedi.

Cami lafını duyunca Cengiz’in yüzü şekilden şekle girdi. Bazen frekansı karışır, yüzündeki maskeler birbirine girerdi. Yine öyle oldu.

“Abdest yok ki...” diye mırıldandı.

Hacı Niyazi:

“Bu da laf mı oğlum? Benim de yok, orada alırsız, haydi!” dedi.

Cengiz ezildi büzüldü, Niyazi’ye içinden “Namaz abdesti değil Hacı, boy abdesti boy!” dese de dışından Mert’e ıkınır gibi seslendi:

“Mert haydi kardeş.”

Hacı Niyazi ortada, şeytanın Türkiye fahri konsolosu Cengiz sağında ve onun başyaveri Mert solunda camiye doğru yürüdüler.

(devam edecek)

Kadir Karaman

Devlet Memuru

Her derde şeker
Dert, çile çeker
Diz üstü çöker
Boynunu bükür

Ne versen râzı
Reddetmez azı
Tavşan, hem tazı
Bitmez marazı.

Malzeme elde
Oyuncak dilde
Kıvrandır çölde
Perişan halde.

Ektiği bitmez
İşi rast gitmez
Kazancı yetmez
Bacası tütmez.

Bâzen tetikçi
Bâzen de tekçi
Yağsız külekçi
Aç, açık bekçi

Çalar hep kaval
Kör, sağır ve lâl
En uysal hamal
Kusursuz îmal.

Başlar üstünde(!)
Kışlar üstünde
Taşlar üstünde
Düşler üstünde.

Yitiği haktır
Yetkisi çoktur
Etkisi yoktur
Ne aç ne toktur.